

„Tænker De ikke paa selv at søge Plads i Tinget?“ spurgte Torben.

Hr. Zaun slog Øjnene ned og gik en lille Tid tavs. Men pludselig kastede han sig bagover og vrinskede af Lystighed.

„Skal jeg opfatte Deres Spørgsmaal som en Opfordring? Jeg tror absolut ikke, den vil finde Anklang i Partiet. Folk med denne Slags Næse“ — han rev Lorgnetten af og stak sit Ansigt frem — „er for Tiden ikke i Kridthuset hos os. De yndes ikke af vore Præster omkring i Landet, og disse strenge Herrer er i Færd med at blive en Magt i Partiet, hvad De maaske veed.“

Hans Tone gjorde Torben forlegen.

„Jeg vil ikke føre Dem for langt af Deres Vej,“ sagde han og standsede. „Vi træffes jo nok en fjerde Gang her. Blot vil jeg gerne vide, inden vi skilles, om jeg skal opfatte, hvad De sagde mig før, som et officielt Tilbud fra Partistyrelsen eller —“

„Absolut! Jeg har udtrykkeligt Mandat til at forhøre mig hos Dem; og jeg kan godt betro Dem med det samme, Godsejer Dihmer, at det er vor Hensigt at tilbyde Dem en af vore allersikreste Krese. Gud bevares — det manglede jo ogsaa bare, at vi skulde lade en tilkommende Konsejlspræsident debutere som Dumpekandidat!“

Han sagde det sidste med et bredt Smil, traadte et Skridt tilbage og bøjede sig overgivet helt ned mod Jorden med Hatten i Haanden.

Torben smilede med af Høflighed, men fandt det